

OSMANIYE'YE DÖNÜŞÜ SEVMEK...

Yahya Kemal: "Ankara'nın nesi güzel?" diye soranlara "İstanbul'a dönmesi..." diye cevap vermiş. Niçin, diye soracak olanlara da şöyle cevap verirdi herhalde. "İstanbul'un bir semtini sevmek bile bir ömre bedel!" Aslında İstanbul'u niçin sevdiğini açıklamasına da gerek yok sanırım. Çünkü İstanbul sadece sevilir...

* * *

Bu "dönüşü" sevmek, İstanbul için iyi ve güzel de, ne zaman değişik yurt köşelerine gitsem, niçin Osmaniye'ye "dönüşü" seviyorum? Bir Osmaniyeli olarak bu sorunun cevabını vermem gerekiyor herhalde. Evet, çeşitli vesilelerle Anadolu'nun değişik şehirlerine gidiyorum ve işim bitiği an ilk düşündüğüm şey, Osmaniye'ye dönmek oluyor. Hem de Osmaniye'ye ineceğim saati hiç hesaplamadan bileti alıyorum. Gecenin ikisi, üçü olmuş fark etmiyor. Kendi kendime "Birkaç türkü söyleyene kadar eve ulaşırım" diyorum.

* * *

GÖZ AÇIP DA GÖRDÜĞÜM GÖNÜL VERİP SEVDİĞİM

Osmaniye göz açıp da gördüğüm yer: İlk olarak onun havasını teneffüs ettim, ilk çığlıklarım orada yankılandı. Anacığımın ak sütünde Osmaniye toprağının kokusu vardı.

* * *

Koştuğum, düştüğüm sokaklar; akşama kadar oyun oynadığım yollar ve bahçeler... Ve ürkek bir ceylan gibi kapısına gittiğim Dağistan İlkokulu. Susuz bir ceylan gibi doyuya içtiğim bilgi pınarı. Okalıptüs ağaçlarının gölgesinde boy atan ve kırk yıllık hatırı olan arkadaşlıklar... Bütün meyvelerin ve sebzelerin bizim olduğu bahçeler...

* * *

BAHARI VE HAYATIN BAHARINI YAŞAMAK

Camide vaaz veren bir delikanlıyı görünce: "Yarabbi, benim oğlum da böyle vaaz verse ve ondan sonra da canımı alsan, niye aldın der miyim!" diyen bir babanın duası ve arzusu sonucu İmam Hatip Lisesi'nde geçen 7 yıl: Hayatımın baharıyla beraber Osmaniye baharlarını yaşadığım yıllar...

Rahmetli anamın: "Oğlum bir tutam beli, kalem gibi parmakları, ceylan gibi gözleri var. Hem de bıyıklı, bıyığı olan kızlar güzel olur." tarifiyle daha görmeden sevdiğim ve lise ikinci sınıfta nişanlandığım kızın yaşadığı yer..

* * *

Tozlu yollarında koştuğum, dağlarında koştuğum, Karaçay'ında çimdiğim şehir. Nisan ayında gökteki yıldızların dallarına konduğu portakal ağaçları. İnsanı mest eden bir koku, sonra o kokuyu bilezik yapıp yüreğe takmak. Yaz sıcağında Zorkun'a selam vermek ...Yürek yangınını bir bardak şalgam veya mayem'le serinletmek

* * *

Ramazan'ın verdiği manevi huzur eşliğinde burcu burcu tüten kömbe kokuları. Bu kokuyu derin bir nefes alıp ciğerlerine çekmek ve her hücrelerine sindirmek.

* * *

İstasyon yolunda ve sokaklarında arkadaşlarla kol kola dolaşmak... Ve güzel Osmaniye'nin güzel insanlarıyla dost olmak: Hem sevmek hem sevilme... Sonra portakal ağaçları gibi hayat ağacının çiçek açması: Saadet, Şule, Edip Ali ve Hilal Betül... Onların da ilk olarak Osmaniye'nin havasını teneffüs etmesi, çığlıklarının dağlarda yankılanması.

* * *

Can babam ve gül anamla beraber Osmaniye toprağına düşen göz yaşlarım... Kısacası doğduğum, doyduğum, sevdiğim ve (Allahüâlem) sadık bir yar gibi bir gün beni bağına basacak olan Osmaniye...